

РЕШЕНИЕ

№ 2312

гр. София, 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 01.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **2227** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.12а, ал.3 Закона за влизането, пребиваването и напускането на Република България на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства (ЗВПНРБГЕСЧТС), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по жалба на А. О. Е., гражданка на Н., [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 4, чрез адв. Е. П. от САК, срещу Отказ рег. № 5364р-2913 от 11.02.2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който на основание чл.12а, вр. чл.9а и чл.10 от ЗВПНРБГЕСЧТС ѝ е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България като член на семейството на гражданин на ЕС по нейно заявление рег. № 52902/29.09.2021 г.

Жалбоподателката визира незаконосъобразност на оспорения отказ поради неправилно приложение на закона. Оспорва изводите на административния орган, че бракът ѝ с М. Г. Ж. С., гражданин на П., е сключен с цел заобикаляне на закона. Поддържа, че тези обстоятелства не могат се установят чрез едно посещение на посочения адрес за пребиваване на семейството, при което служителите на МВР не са влезли в жилището. Обяснява липсата на съпруга при посещението на полицейските служители с дейността му на професионален диджей. Поддържа действителност на брака и трайно желание на съпрузите да се установят да живеят в България. Претендира се, съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ. Ответникът директор на Дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата чрез юрк. П.

и юрк. Ч..

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно, че А. О. Е., гражданка на Н., има статут на продължително пребиваващ в страната чужденец съгласно чл.24, ал.1 ЗЧРБ – за периода на обучението ѝ в Медицински университет [населено място]. На 29.09.2021 г. чуждата гражданка подаде заявление рег. № 52902 за предоставяне на право на пребиваване на основание чл.9а от ЗВПНРБГЕСЧТС – като член на семейството на гражданин на ЕС. Приложено е копие на удостоверение №0056 за сключен на 09.09.2021 г. граждански брак между жалбоподателката и М. Г. Ж. С. в [община]. Съпругът е декларирал, че ще осигурява издръжката на семейството, както и, че бракът не е сключен единствено с цел заобикаляне на закона. Не е спорно, че същият притежава удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС №[ЕИК], издаден от ДБДС на 25.01.2022 г. със срок на валидност до 29.09.2026 г.

В докладна записка рег. № 5364р-22218 от 08.11.2021 г. на А. А. – старши експерт отдел ЗМБГ-ДМ е обективизирано проведено интервю със съпрузите във връзка с подадено заявление рег. № 52902/29.09.2021 г. Според А. О. Е. същата е в България от 6 години и е завършила Медицински университет в [населено място]. С М. Г. Ж. С. се запознала на летището в [населено място] през 2018 г. Той бил професионален диджей. За периода от 2018 г. до 2021 г. поддържали контакти чрез социалните мрежи. През лятото на 2021 г. португалският гражданин пристигнал в България, а през м.септември 2021 г. сключили граждански брак в [населено място], тъй като в [населено място] нямало свободни дати. М. Г. Ж. С. потвърдил предоставената от съпругата информация като предоставил идентични отговори на всички въпроси.

При така установените данни старши експерт отдел ЗМБГ-ДМ А. А. заключил, че не може да направи категоричен извод, че бракът на нигерийската гражданка е сключен единствено с цел заобикаляне на закона и получаване на документ за пребиваване в България, поради което е необходимо да се извърши адресна проверка на декларирания от лицата адрес за пребиваване в [населено място], [улица], ет.4, ап.23. Адресна проверка е обективизирана в докладна записка рег. № 5364р-2275 от 02.02.2022 г. на данни старши експерт отдел ЗМБГ-ДМ А. А. и мл.пол.инспектор отдел ЗМБГ – ДМ Г. М.. Според документа, на посочения адрес била установена А. О. Е.. Не бил установен нейния съпруг М. Г. Ж. С.. На въпрос къде е съпругът, нигерийската гражданка заявила, че съпругът е излязъл навън и ще се прибере по-късно (привечер). Бил проведен разговор със съсед от апартамент на същия етаж, който заявил, че чужденката живее на адреса сама от около седмица, като за периода не е виждал други лица с нея. Извършена е справка за регистрираните преминавания на М. Г. Ж. С. през ГКПП на Република България, при която е установено, че португалският гражданин е напуснал страната ни на 25.01.2022 г. и след тази дата няма регистрирани влизания.

Съвкупната преценка на така установените данни е навела служителите на извод, че заявената от А. О. Е. информация е неистинска и нигерийската гражданка не живее с гражданина на ЕС.

Според мотивите на отказа, към заявление рег. № 52902/29.09.2021 г. са приложени необходимите документи по чл.12, ал.3 от ЗВПНРБГЕСЧТС: за платена държавна такса по Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на МВР по Закона за държавните такси, копие от паспорт № А09845683, издаден от Н., копие от

разрешение за пребиваване в Република България на О. Е. А., нотариално заверен препис от удостоверение за граждански брак между Ж. С. М. Г. и О. Е. А., нотариално заверена декларация на Ж. С. М. Г. и нотариално заверена декларация от Ж. З. за предоставяне на адрес на пребиваване в [населено място], [улица], ет.4, ап.23.

Отказът е мотивиран с данни, че португалският гражданин М. Г. Ж. С. не се е установил трайно в Република България и нигерийската гражданка не живее с него в страната. Формиран е извод, че бракът между двамата е сключен с цел единствено получаване на документ за пребиваване в Република България.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на жалбоподателката на 17.02.2022 г. Жалбата от 01.03.2022 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, вр. чл.12а, ал.3 ЗВПНРБГЕСЧТС, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен административен орган по чл.12б от ЗВПНРБГЕСЧТС – директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. Същият е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК. Спорът между страните е относно приложението на чл.12а, ал.1 от ЗВПНРБГЕСЧТС, според който на лицата по чл. 9а и 10 може да се откаже издаването на документи за пребиваване въз основа на данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът или фактическото съжителство са сключени единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи свободното движение на гражданите на Европейския съюз и на членовете на техните семейства.

Съгласно чл.12а, ал.2 от ЗВПНРБГЕСЧТС данните по ал. 1 могат да се установяват по служебен път, след проверка на представени документи или от извършени от други държавни органи проверки и разследвания, както и чрез интервюта, провеждани от служители на дирекция "Миграция" - МВР, или на областните дирекции на МВР и от изявления на засегнатите или на трети лица.

В случая, събраните от служители от администрацията на органа данни включват: интервю с чуждите граждани, обективизирано в докладна записка рег. № 5364р-22218 от 08.11.2021 г., извършена адресна проверка по докладна записка рег. № 5364р-2275 от 02.02.2022 г., в 15:30 часа и справка относно влизанията и излизанията на М. Г. Ж. С. в страната ни.

Разпитан като свидетел пред съда М. Г. Ж. С. потвърждава, че познава жалбоподателката от 2018 г., когато се запознали на парижкото летище. В периода 2018 г. – 2021 г. контактували чрез социалните мрежи поради COVID епитамията, която им пречела да пътуват и да се срещат. Дошъл през 2021 г. в България, за да се види с А.. Тогава пребивавали в апартамент в [населено място]. При това посещение португалският гражданин взел решение за брак, тъй като обичал семейния живот и искал да се задоми. Оженили се през м.септември 2021 г., когато се преместили да живеят в [населено място]. Пояснява, че от м.септември 2021 г. до м.януари 2022 г. е пътувал по работа с оглед естеството на работата му и договорните му ангажименти с агенции, които били отпреди сключване на брака. Свидетелят заявява планове да живее със съпругата си в България. Допълва, че взаимно познават семейните си

роднини чрез социалните мрежи преди брака, а след това – лично в [населено място], където свидетели при сключването на брака били нейният брат и неговата сестра.

Пред съда жалбоподателката пояснява, че в периода м.юни – м.август 2021 г. взели решение за брак, както и да се установят в България, където тя получила висше медицинско образование и желае да специализира. Потвърждава наличието на общи семейни приятели в България и запознаване с роднините. Относно адресната проверка на служителите на МВР поддържа, че не е разбрала зададения ѝ на английски език въпрос, на който отговорила, че съпругът ѝ е „out“, като имала предвид, че е извън страната, както и, че полицейските служители не са влизали в жилището.

Съдът кредитира писмо – декларация за самостоятелна заетост от 28.02.2022 г., саморъчно съставено от Х. С. М. Г.. Същото съдържа подробен график за професионалната му заетост в периода от м.ноември 2021 г. до м.януари 2022 г., основно в клубове и частни събития в О. кралство. С оглед приложените към писмото рекламни материали за тези събития съдът приема за достоверна посочената информация. Тя съответства на данните за влизания и излизания на португалския гражданин в и от България. Напр. посещенията му в страната в периода 23.01.-25.01.2022 г. преди ангажимента му на 29.01.2022 г. в С. В., Л..

На следващо място, данните от интервюта на чуждите граждани в хода на административното производство не са противоречиви, както се признава в докладна записка рег. № 5364р-22218 от 08.11.2021 г. Допълнително, пред съда двамата дават логично обяснение, не само за начина на запознаване и контактите си в периода 2018 г. – 2021 г., но и потвърждават наличието на общ приятелски и роднински кръг, както и желанието им да се установят да живеят заедно в България с оглед професията на съпругата.

Съдът приема, че необосновано при обсъждане на данните от адресната проверка на 02.02.2022 г. административният орган не е съобразил наведените при интервюта данни за професионалната заетост на съпруга, която е обективно и логично обяснение за установеното му отсъствие. В хода на административното производство, в нарушение на чл.9 и чл.36, ал.1 АПК, вр. чл.12а, ал.2 от ЗВПНРБГЕСЧТС, органът не е проявил служебна активност за допълнително разследване на спорните обстоятелства, вкл. във връзка със служебните ангажименти на Х. С. М. Г.. Заявеното от чуждата гражданка обстоятелство, че служителите не пожелали да посетят семейното жилище са достоверни и не представляват нейна защитна теза, доколкото съответстват на съдържанието на докладна записка рег. № 5364р-2275 от 02.02.2022 г., в която не е отразено влизане в имота. Цитираната докладна записка от 02.02.2022 г. съдържа данни, че нигерийската гражданка пребивава на адреса от около седмица. Това обстоятелство, не само не е достатъчно за установяване на целта на сключения брак, но не е съобразено с достоверно установената професионална заетост на съпруга. Логично е и обяснението на жалбоподателката за езиково недоразумение, поради което в оспорения отказ необосновано се дава приоритет, че изнесената от нея на 02.02.2022 г. информация е „неистинска“. Липсата на пълно и всестранно изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая навежда на допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.35 АПК – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.3 АПК, които от своя страна са довели до неправилно приложение на закона по смисъла на чл.146, т.4 АПК.

По силата на чл.170, ал.1 АПК ответникът носи доказателствена тежест да установи в

условията на пълно, главно доказване съществуването на фактическите основания, посочени в отказа, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му, а именно, че бракът или фактическото съжителство са сключени единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи свободното движение на гражданите на Европейския съюз и на членовете на техните семейства. В случая, такъв категоричен извод не следва от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства. Показанията на съпруга са подкрепени с категорични данни за неговата заетост в периода м.ноември 2021 г. – м.януари 2022 г. Логично са обясненията на съпрузите, че единствено Х. С. М. Г. осигурява издръжката на семейството, което налага да работи извън страната, а съпругата желае да се развива в България като медик. Убедително доказателство за заявеното от съпрузите намерение да се установят в България е издаденото на името на съпруга удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС №[ЕИК], издаден от ДБДС на 25.01.2022 г. със срок на валидност до 29.09.2026 г. Като гражданин на Европейския съюз съпругът може да пребивава в Република България с валидна лична карта или валиден паспорт за срок до три месеца (чл.6, ал.1 от ЗВПНРБГЕСЧТС). Когато желае да пребивава в Република България продължително или постоянно, му се издава удостоверение от дирекция "Миграция" – МВР (чл.7, ал.1 от ЗВПНРБГЕСЧТС).

При интервюто съпрузите са заявили идентични факти и обстоятелства относно запознаването и контактите си, а липсата на съпруга от адреса на пребиваване логично се обяснява с професионалната му заетост. При непроявена активност на административния орган по използване на всички средства по чл.12а, ал.2 от ЗВПНРБГЕСЧТС за установяване на релевантните обстоятелства, не се доказва по категоричен начин посоченото от него основание за отказ по чл.12а, ал.1 от ЗВПНРБГЕСЧТС.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК е дължима отмяна на оспорения отказ.

На основание чл.173, ал.2 АПК делото като преписка следва да се върне на административния орган за постановяване на нов административен акт по заявление рег. № 52902/29.09.2021 г. при съобразяване с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящето решение.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателката има право на сторените в производството разноски, но процесуалните ѝ представители не са заявили искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. град, I отделение, 69-и състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба НА А. О. Е., гражданка на Н., [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 4, чрез адв. Е. П. от САК, Отказ рег. № 5364р-2913 от 11.02.2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който на основание чл.12а, вр. чл.9а и чл.10 от ЗВПНРБГЕСЧТС ѝ е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България като член на семейството на гражданин на ЕС по нейно заявление рег. № 52902/29.09.2021 г.

ВРЪЩА на основание чл.173, ал.2 АПК делото като преписка на административния орган за постановяване на нов административен акт по заявление рег. № 52902/29.09.2021 г. при съобразяване с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящето решение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: